

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מאמר

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

יו"ל ע"י

מכון שפה ברורה

שע"י חסידי קאסוב

פרשת משפטים תשפ"ב לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא

לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו

וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

הלימוד בגליון הלז

יהיה לזכות רפואתו השלימה והמהירה

של מרן שמואל בן שרה פעריל בתושח"י

לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'

יש להתקשר לקו "קול קאסוב"

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004 ישראל 972-72-370-1810

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס

347.528.6918

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

כשיודעים את מעלת ההתדבקות שלנו בשורש, אין מתקנאים בעבודת רעהו

דברות קודש סעודת ראש חודש אדר א – תשע"ט

עולם, אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד. אמר לה: לכי ומעטי את עצמך וכו', חזייה דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקב"ה: הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח, והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש: מה נשתנה שער של ראש חדש שנאמר בו 'לה' (כמדבר כה טו), אמר הקב"ה, שער זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח^א. ויש לדקדק בלשון הגמרא 'לכי

אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד לכו ומעטי עצמך
בגמרא (חולין ס. וראה גם זוהר הקדוש ח"ג רמז:): 'רבי שמעון בן פזי רמי, כתיב (בראשית א טז) 'ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, וכתב (שם) 'את המאור הגדול ואת המאור הקטן' [-רש"י: דמשמע שניהם 'גדולים', וכתב 'הקטן']. אמרה ירח לפני הקב"ה: רבונו של

א. וזה לשון הגמרא באריכות: רבי שמעון בן פזי רמי, כתיב (בראשית א טז) 'ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, וכתב 'את המאור הגדול ואת המאור הקטן'. אמרה ירח לפני הקב"ה: רבונו של עולם, אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד. אמר לה: לכי ומעטי את עצמך. אמרה לפניו: רבונו של עולם, הואיל ואמרתי לפניך דבר הגון אמעיט את עצמי. אמר לה: לכי ומשול ביום ובלילה. אמרה ליה: מאי רבותיה דשרגא בטהרא מאי אהני. אמר לה: זיל לימנו בך ישראל ימים ושנים, אמרה ליה: יומא נמי אי אפשר דלא מנו ביה תקופתא, דכתיב (שם פסוק יד) 'והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים'. זיל ליקרו צדיקי בשמיר, יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן. חזייה דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקב"ה: הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח, והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש, מה נשתנה שער של ראש חודש שנאמר בו 'לה', אמר הקב"ה, שער זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח.

ב. וכן דייק ב'תולדות יעקב יוסף' וב'בן פורת יוסף' (פרשת בראשית), צפנת פענח (פרשת וארא), ובספר 'חידושי שני המאורות' (שורש יג) בשם אביו.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

**דברים רוחניים הנראים חלוקים
והם בעצם אחד**

דונמא לכך נוכל למצוא גם על המשיח שאנו מתפללים ומצפים אליו בכל יום שיבוא, דזאת נודע לנו (זוהר הקדוש ח"א כה, אור החיים שמות כז כ) כי אין המשיח המקווה גואל יחידי, אלא יהיו ג' גואלים לישראל בעת ההיא, והם: משיח בן יוסף, משיח בן דוד, ומשה רבנו עמהם. ולכאורה הוא דבר תימה כיצד יתכן שיהיו ג' אלו באים כאחד, הרי לכל אחד מהם יש מדרגות ודרכי עבודה שונים זה מזה, והכי יהיה ג' דרכי גאולה, בודאי שלא. אלא על כרחך, שאף שדרכי עבודתם שונים, בכל זאת הם נחשבים לחדא, כיון שהם דבקים בשורש ושם הם כולם שווים, ומה שדרכי העבודה שלהם שונים אחד מרעהו אין בכך סתירה, כי כל אחד יש לו את העבודה כיצד להגיע לשורשו על פי מה שבחר לו ה', ואין זה אומר שהם ג' משיחים נפרדים ללא קשר אחד לרעהו.

כיוצא בזה אנו מוצאים גם גבי התורה הק', שאף שיש בה הרבה דרכים וענינים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. חלקים בתורה שהם בדרך הפשט וחלקים בנסתר, ובכל אחד מהם

ומעטי את עצמך, שלשון 'הליכה' שייך במי שהולך ממקום אחד למקום אחר, אבל הלבנה שנשארה תמיד על מקומה ורק שהתקטנה, מה שייך בה לשון 'לבי ומעטי את עצמך'.^ג כמו כן יש לדעת כיצד פייס הקב"ה את הלבנה במה שאמר 'הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח'. ולמה היה נצרך כלל לכפרה, דבר שהוא גדול ועמוק מאד למעלה מהשגתנו.^ד

**הבריאה כולה מחוברת בשורש אחד,
ונפרדת לאחר מכן לענפים רבים**

ולבאר הענין נקדים דברים ידועים שיביאנו לדעת טיב הענין. הן ידוע ומבואר שהשמש והירח הם מורים על ב' בחינות שונות, השמש – בחינת משפיע, לפי שמבטיחה אורה לכוכבי מעלה ובכללם לירח ולדרי מטה, והירח היא בחינת מקבל, שמקבלת מאור החמה. אמנם, אף שהם נראים חלוקים בדרכיהם, בכל זאת ענין אחד להם - לעשות רצון ה' כל אחד כפי השליחות מאת ה'. כך שאף שמצד אחד עבודותיהם שונות מן הקצה אל הקצה, מצד שני הם שווים לטובה שעושים באימה רצון קונם.

ג. והמעייין שם בגמרא יראה שלשון הליכה זו חוזר בכל דיבור של הקב"ה לה.

ד. פשיטא ואין צריך לומר דדבר זה הוא רם וגבוה מאד, וכמו שכתב ב'מסורת הש"ס' (שבועות טו) 'זהו סוד מסודות הקבלה, ואין להבינו כמשמעו, חס וחלילה'. אלא נעייין מקצת על פי דעתנו והצריך לנו.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

ג

נפקותא במה שהדרכים שונות, לעבודת הצבא [-ארמיי], שאף שלכל חיל יש את תפקידו במלחמה, אין זה סתירה למטרת המלחמה להגיע לניצחון, כי סוף דבר הכל עולה למקום אחד לנצח ולהשיב מלחמה שצרה, רק שהדרכים משתנים איש איש כפי עבודתו, שישנם אנשי חיל העומדים בשדה הקרב, וישנם פקודים העומדים על גביהם שתפקידם להורות להם את תכסיסי המלחמה כדת מה לעשות. ובוודאי לאיש בער יחשב מי שיאמר, מדוע צריכים צבא עם אנשי חיל זוטרים לרוב, ויבקש שרק אותם שרי צבא המלומדים ויודעים את דרכי הלחימה הם שיעשו מלחמה ביום קרב. כי אף שאותם שרי צבא יודעים ומבינים בתכסיסי המלחמה, אבל נצרך גם את האנשי החיל שעושים מלחמתם בכח שלהם זה בחרבו וזה מן הים או האוויר כדי לנצח את האויב, ועיקר סיבוב ההצלחה הוא בכח התאחדותם יחד להגיע לקרב ולנצח, אבל בהדרך להגיע לנצחון אדרבה על כל אחד לעשות כפי מלאכתו ותפקידו. וכן הדבר גם ברוחניות, שאף שלכל הברואים יש עבודה שונה מרעהו, בכל זאת הכל עולה לדרך אחת - לעשות נחת רוח להשי"ת, ולכן נחשבים כאחד אף שהדרכים המובילות לזה אינם שווים.

והוא מה שמצינו ביי"ב שבטי י-ה, שלכל אחד מהם ניתנה דרך

ישנם גם כן פנים רבות על דרך ע' פנים לתורה (במדב"ר יג טו). ויותר מזה, שבתורה עצמה יש מחלוקות ללא סוף, שזה מתיר וזה אוסר, זה מטהר וזה מטמא, בכל זאת הכל הוא בכלל התורה אשר צוה לנו משה מורשה, ו'אלו ואלו דברי אלהים חיים' (תגינה ג:). שאין בהם פירוד כלל, כי למעלה בשורש הם אחד, וכלשונו של ה'זוהר הקדוש' בפסוקי פרשת המרגלים (ח"ג קס). 'וחברון שבע שנים נבנתה' (במדב"ר יג כב), אלין אינון שבעין אנפין דאורייתא שבעין פנים אית לה לכל סטרא עשרה. 'וחברון' - דא אורייתא, מאן דאשתדל בה אקרי חבר. 'לפני צוען מצרים' - תנינן, אורייתא אית לקבל אורייתא, והיינו, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והאי מלשון 'חברון', מתורה שבכתב נפקת וכו'. 'ויבאו עד נחל אשכול' - אלין אינון מלי אגדה דרשה דתליין מסטרא דמהימנותא. 'ויכרתו משם זמורה' וגו' - אולפין מתמן ראשי פרקין ראשי מלין. אינון לבני מהימנותא חדאן במלין ומתברכן מלין בגוייהו, ומסתכלן שרשא חד ועקרא חד, ולא אשתבח בהו פרודא'.

עבודתנו בעולם הזה הוא על כמו צורת הצבא, שצריכים שכל אנשי חיל למיניהם ילחמו מלחמתם כל אחד כפי כוחו המיוחד לו כדי לנצח במלחמה

משלו משל - מה שאמרנו שכשעבודת כולם הוא לשורש אחד, אז אין

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

משה מצד מדרגתו היה למעלה ממדרגת אהרן, אבל כל אחד השלים עצמו בכל הבחינות שהיה שייך אליו, כי משה היה שלום מצד מדרגתו השייך לו, ואהרן היה מושלם בכל הבחינות שהיה שייך לו, ובאופן זה היו שניהם שויין¹.

ובבלל זה הוא גם בכל הבריאה, שלכל אחד מחלקי הבריאה יש את דרכו כציווי ה' ורצונו ממנו, אבל בסופו של דבר אלו ואלו מתאחדים יחד לייחדא שמא דקודשא בריך הוא. וזה סוד קבלת עול מלכות שמים - בפסוק (דברים ו ד) 'שמע ישראל', שאף שיש את ז' הרקיעים והארץ והד' רוחות ולכל אחד מהם יש עבודת המלך אחרת, תכלית כולם הוא 'ה' אחד', ושם כולם שווים אף

בעבודת ה' כברכת יעקב אבינו להם, אבל בסופו של דבר הם נכללים יחד, וכמו שנאמר (בראשית מט כח) 'כל אלה שבטי ישראל שנים עשר', שכללם כולם כאחד, שאף שלכל אחד יש את דרכו המיוחדת בעבודת ה', בכל זאת הם נחשבים אחד כיון שבשורשם הם שווים ומעלתם גדולה עד מאד.

ועל דרך זה פירשו בספרי קודש את דברי רש"י על הפסוק (שמות ו כו) 'הוא אהרן ומשה וגו' הם המדברים אל פרעה' וגו' - שכתב: הוא משה ואהרן, מלמד ששקולים היו. וב'של"ה הקדוש' (פרשת וארא תורה אור אות ט) הקשה, כיצד יתכן לומר ששקולים היה והרי התורה חותמת דבריה בכתובים (דברים לד י) 'ולא קם נביא עוד כמשה', שאין מי שישווה לו, ועיין שם מה שפירש. ותירצו, שאכן

ה. ראה לשון ה'קדושת לוי' (פרשת וארא): דהנה למשה דבר ה' לבדו, כמו שכתוב (שמות ו ב) 'וידבר אלהים אל משה', ולכן היה הדעת נוטה שמשה גדול מאהרן, לפיכך אמר הכתוב 'הוא אהרן ומשה אשר אמר ה'', היינו, אף על פי שהדיבור היה אל משה, אף על פי כן היה אהרן שקול אל משה לענין זה. והנה אל פרעה דבר רק אהרן, כי משה אמר 'הן אני ערל שפתיים' (שם פסוק ל), וכתוב (שם ז א) 'ואהרן אחיך יהיה נביאך', ולענין זה היה הדעת נוטה שאהרן גדול ממשה. לכן אמר הפסוק 'הם המדברים אל פרעה הוא משה ואהרן', היינו לענין הדיבור אל פרעה היו גם כן שניהם שווים.

ובספר הקדוש 'גנזי ישראל' להרה"ק מטשורקוב זי"ע (פרשת ויקרא): אומרים בשם הרה"צ איש אלהים מלובלין זצ"ל, כי מדת משה רבינו ע"ה היתה להשפיע קדושה וכל השפעות לכלל ישראל. ומדת אהרן ע"ה היתה להמשיך לבבות של ישראל לאביהן שבשמים. ונמצא שהיו תלויים זה בזה, שעל ידי שהוא המשיך וקירב אותם למקום, היו רצויים ומוכנים לקבל השפעת הקדושה שהכין עבורם משה רבינו ע"ה. וזהו מה שאמר המדרש שהיו שקולים זה כזה, לפיכך שניהם היו נחוצים לכלל ישראל.

ה כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

ואדרבה, הצלחת חברו היא הצלחתו, שמתוך כך מתקרבים יותר למטרה השווה לשניהם לעשות רצון שמים. ובכך יכול האדם לבחון את עצמו האם הבין נכונה את תפקידו וייעודו כל הברואים בעבודתם אם לאו, שאם עדיין קנאתו על חברו, סימן הוא שלא בא עדיין לידיעה ברורה, כי מה אכפת ליה במה שחברו עוסק במה שעוסק ומצליח אם המסקנא היא שווה. ולהיפך, כשהאדם שש ושמח בהצלחת האחרים, הרי זה סימן מובהק שמבין שעל אף שהדרכים חלוקות אבל הנקודה לבסוף שוה, ולהיפך, טוב לו שהשני מצליח במעשיו, שבכך מתקרבים הכל לנקודת האמת שיהיו כולם עושי רצונו.

שנדמה בדרך העבודה כאילו האחד גדול מן השני.

כשמוברר לאדם שבשורשו הוא גדול, הוא אינו מתקנא בעבודת חברו, כי יודע את מעלתו שלו

וכשהאדם יודע זאת, אזי הוא אינו מתמלא קנאה על חברו במה שנראה לו שהוא מצליח בדרכו בעבודת ה' יותר ממנו, לפי שיודע שלכל אחד יש את עבודתו בקודש 'אחד המרבה ואחד הממעט', אבל מטרת כולם אחת היא 'ובלבד שיכוון לבו לשמים' לעשות נחת רוח להש"ת, ואם כן מה יש לקנא בחברו שיש לו דרך הנראית לו כמובחרת בדרכי העבודה והוא מצליח בה,

1. ב'שפת אמת' (פרשת ויקרא שנת תרל"א): אדוני אבי זקני מורי ורבי זצלה"ה [-הרה"ק בעל ה'חידושי הרי"ם' ז"ל] הגיד בשם הרב ז"ל מפרשיסחא על מה שאמרו (מנחות קי) 'אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון לבו' וכו'. והקשה ב'ט"ז' סימן א (ס"ק א) אי גם המרבה מכוון לשם שמים, [-הרי שלכאורה הוא] טפי עדיף. ותירץ הוא ז"ל, למשל ב' סוחרים שנסעו לדרך אחד, והאחד בא מיד, והב' היה לו סיבות ומניעות עד שלזמן רב בא גם כן. ושאלוהו, מה זה שלא באת עד עתה. והשיב: מאחר שבאתי גם כן, מה שהיה היה. עד כאן דבריו ולא פירש יותר. ונראה פשוט שפירש, ובלבד שיכוון לבו שסוף ותכלית מעשיו יהיה שיהיה מכוון להש"ת כראוי בין שבא לו זה על ידי עבודה מעט או על ידי יגיעות הרבה, רק שיועילו מעשיו לכוון לבו לשמים. והדברים נכונים מאוד. וראה עוד 'רמתים צופים' (אות קיב) משל זה ומה שפירש שם.

2. וזה לשונו של ה'שפת אמת' (פרשת וארא שנת תרמ"ג): וכמו י' בני אדם עוסקין בעסק אחד, לא יעלה קנאה ושנאה במה שכל אחד מתגבר לעשות בהעסק ככל יכולתו, ואדרבה כך רצון כל אחד ואחד.

ובמקום אחר (פרשת קרח שנת תרנ"ז) ביאר בדרך זו את הכתוב (ויקרא יט יח) 'ואהבת לרעך כמוך אני ה', וכדבריו: ואמרו (ספרא קדושים ב ד יב) זה כלל גדול בתורה.

טובים ואינו חש לכבוד עצמו, בזה הראה לדעת שכל מגמתו היא לעשות רצון ה', ולכן טוב לו שחברו יכול בכוחותיו לשבח ולרומם כבוד שמים, ואומר 'מאי נפקא ליך מינה, מיני ומניה יתקלס עילאה' (ע"פ גיטין מ.), שהעיקר שנמצא שם שמים מתרומם. ונמצא, שהגם שמצד חילוקי המדרגות הם נראים מחולקים ושונים, בכל זאת עבודתם ושורשם אחד הוא.

דבר רוחני אין בו חיסרון כיון שהוא שלם בשורשו

ובכלל מה שהתבאר שבשורש אין שייך פירוד כלל, מאיר ה'מהר"ל' (חידושי אגדות הוריות יא:) שגם כן אין בו חיסרון והוא עומד לעד, כי כל מושג החיסרון שייך רק בדבר גשמי, אבל בדבר רוחני מתוך שהוא אינו תלוי ועומד במגבלות הטבע, אזי הוא עומד לעד ולעולמי עולמים. וכפי שאמרו בגמרא (הוריות שם, כריתות ה:) ששמן השמחה שעשה משה היה י"ב לוגין, ואף על פי שמשחו בו את המשכן וכליו אהרן וכל בניו, בכל זאת הוא נשאר בשלימותו ובו ימשחו לעתיד שנאמר (שמות ל לא) 'שמן משחת קודש יהיה זה לי לדורותיכם'. 'זה' בגימטריא י"ב, 'יהיה לי לדורותיכם'

משלו משל למה הדבר דומה, לשר צבא שיצא למלחמה ונס ממנה בבושת פנים עם הפסד גדול למשלחו המלך. אך המלך לא ידע האם נפילתו היתה בגלל חכמת האויבים שניצחוהו ואז יש להקל בעונשו, או שמא מחמת שלא היה אכפת לו שהמלך וכל ממלכתו יפלו ביד צר, שאז גדול עונשו כדין מורד במלכות. מה עשה, שלח שר אחר ממשרתיו להדוף את אויביו, ואותו שר נלחם ונצח במלחמה. ויצו המלך שיאמרו לשר הראשון כי חברו הביא ניצחון בידי, ויאמר, אם ישמח זה על הצלחת המלחמה, אזי בטוח אני שהוא מצדו רצה בהצלחתי, ואך מקרה אחזהו שלא נצח, אבל אם ימעיט מגודל הצלחת המערכה ולא ישמח בהצלחת רעהו, סימן מובהק הוא שלא אכפת ליה מן המלכות אלא רק מכסאו וממעמדו, וצריכים לעונשו בחומרה.

בן ממש הוא אצל האדם בעבודתו עלי אדמות, שאם קנאתו על אחרים על שיש להם כישרונות או מעלות שאין לו, הריהו מוכיח שהוא מבקש את טובת והצלחת עצמו, ולכן צר לו על שאין לו גם כן את אותם המעלות, אולם, אם הוא שש ושמח וטוב לב על שלחברו יש אוצרות

רש"י (שבת לא. ד"ה דעלך) פירש 'רעך' זה הקב"ה. והיינו, כשעובד ה' לשמו יתברך, ממילא אוהב את חברו העובד ה' כמוהו, וזה כלל גדול בתורה, רעך הקב"ה ורעך ממש הכל אחד כנ"ל.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

איתא בגמרא (חגיגה יב.) 'אדם הראשון היה גבוה מסוף העולם ועד סופו, וכיון שחטא מיעטו הקב"ה והעמידו על מאה אמה'. ועוד מצינו עליו מאמרים סותרים מהיכן יסוד עפרו, שבמקום אחד שנו חז"ל (תנחומא פרשת פקודי ג) שנברא מכל המקומות שבעולם, כדי שבבוא העת יוכל להיקבר היכן שהוא. ומנגד אמרו (ירושלמי נזיר פ"ב ה"ז), 'נטל הקב"ה ממקום המזבח וברא בו אדם הראשון, אמר הלוואי ייברא ממקום המזבח ותהא לו עמידה^ט. וצריך לבאר: א. מה ענין שהיה אדם הראשון בתחילה מסוף העולם ועד סופו ולבסוף העמידו הקב"ה על 'מאה אמה' דייקא. ב. מהיכן אכן היה יסוד העפר שלו מכל העולם או רק מן המזבח. ג. מדוע נברא יסודו מן המזבח דייקא.

— שקיים לעד עד לעתיד, כי ברוחניות אין שייך פגם וחיסרון ותמיד יש בה שלימות אופן הנעלה ביותר^ה.

יסוד העפר שמשם נברא אדם הראשון ועבודתו

ועתה שהוברר לנו כי כשדבקים בשורש אין מתקנאים בעבודת חברו, נראה, כי זה עיקר העבודה בהאי עלמא, שהאדם יתחבר לשורש ויראה רום מעלתו, ואז על כרחך כבר לא יסתכל על עבודת חברו שהיא שונה משלו, ויתמקד רק על מה שמוטל עליו לעשות בעבודת יוצרו וקונו. וכבכל דבר וענין, ראשית הדברים כבר מצינו באדם הראשון שהיה ראש וכולל כל הברואים וכפי שיבואר.

ח. ואלו דברי המהר"ל בלשונו: ואמר כי אותו שמן קיים לעתיד לבוא, פירוש, כי המשיחה בשמן המשחה היא ממדרגה שאינה תחת ההפסד כלל, כאשר מורה עליו מלת 'זה' שמשמע שהוא עומד בלא שנוי. וזה הוא כמו שהיה בראשונה ואין בו שינוי והפסד והוא קיים לעתיד.

ט. ב' הפירושים הובאו גם ברש"י (בראשית ב ז ד"ה עפר מן האדמה).

י. שאלה זו מצינו שישבו המפרשים בכמה דרכים, בתרגום ירושלמי המיוחס ליונתן בן עוזיאל על הפסוק (בראשית ב ז) 'וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה', תרגם 'וברא ה' אלהים ית אדם ודבר עפרא מאתר בית מקדשא ומארבעת רוחי עלמא ופתכיה מכל מימי עלמא וברא את האדם'. ולפי זה מבואר, שנוסף על העפר ממקום המזבח צבר עפרו גם מארבעה רוחות העולם.

ואילו 'בכלי יקר' (בראשית ג ג) תירץ זאת וכתב: וגם לדברי האומר צבר עפרו מכל האדמה כך פירושו, לפי שמקום שנאמר בו (שמות כ כא) 'מזבח אדמה תעשה לי' - שם אבן שתיה ומשם הושתת כל העולם (יומא נד.). והעפר אשר לוקח ממרכז העולם דומה כאילו צבר עפרו מכל העולם.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

כז (יח), ומעתה התחילה עבודה חדשה בכדי לגלות את מעלת האדם שהוא מסוף העולם ועד סופו, שהיא, המשכת מים כח הטהרה על האדמה.

ופירוש הדברים, שגב גדולתו של אדם הראשון שהיה מסוף

העולם ועד סופו היתה ונשארה תמיד במעלתו הרמה אף אחר חטאו, אלא שזה נסתר ממנו, ולכן מראש עשה ה' דרך תיקון על ידי שצבר פפרו ממקום המזבח, שעל ידה יהיו יכולים לגלות את מעלת האדם באמת שהוא דבוק בה' מסוף העולם ועד סופו. כי כל הד' יסודות זולתי המים, שהם: אש, עפר, רוח, כולם כלולים במזבח, האש – היא האש שעל גבי המזבח. העפר

אלא, כי האדם כלול מד' יסודות: אש, עפר, רוח, מים. וטבע העפר הוא התחתון מכולם, שהוא מושך את האדם לכבודות ועצלות ולהימשך אחר הגוף, וזה לעומת זה עשה אלהים - שכנגד יסוד העפר העכור, ברא את יסוד המים שהם מעלים את האדם מטומאה לטהרה (ברכות טז). בראשית הבריאה יצר ה' את האדם עפר מכל העולם, מתוך רצון שיתגבר על יסוד העפר הקשה הכנוס מכל קצוות תבל ולעשות נחת רוח להשי"ת ולגלות יחודו בכל העולם כולו^א, אבל כיון שחטא הוצרך השי"ת להעמידו על 'מאה אמה' – שהיא מידת שיעור חצר המשכן (שמות

יא. על מעלתו של אדם הראשון קודם החטא, שיכל להמשיך לבד כל הבריאה להשי"ת נביא ממה שכתב ב'אור המאיר' (ביאור לשיר השירים) בלשונו: וכבר זכרנו בשם המגיד [-ממעזריטש] זלה"ה שביאר מאמרם ז"ל (חגיגה יב.) אדם הראשון היה גבוה מארץ עד לרקיע. ופירש, [-ש] כל כך היה בהזדככות ובהירות, עד שיכול לחבר שמימיות עם ארציות וכו', כי הנה מתחלה עלה ברצונו הפשוט לגלות אלהותו יתברך באמצעות קומת אדם הראשון וזכות גופו הטהור והקדוש, וכיון שחטא נתמעט קומתו. ורבו בזה דעות בגמרא (סנהדרין לח.), חד אמר מין היה, וחד אמר מושך בערלתו היה. והדברים צריך ביאור רחב, והצורך לענין על דרך דאיתא (זוהר הקדוש ח"ב קפא): ערלה דחפאי על ברית. והכוונה מהו ברית עליון, היינו מדות המשפיע ומגלה אלהותו יתברך בעולם, והיינו באמצעות מלא קומתו אשר 'בצלם אלהים עשה את האדם' (בראשית ט ו), וברא כונניות באדם (חולין נו): עם תכונת רמ"ח איבריו פנימיים וחצוניים, הכל מורה לאורות עליונים עובדא דמעשה בראשית, על דרך הזוהר (ח"א ז): ציורא דעובדא בראשית וציורא דאדם חד אינון. וזאת העולה בקדימת רצונו יתברך, להיות אדם הראשון דמות ודיוקן לקומה עלאה, לגלות באמצעותו הארה עליונה, היינו בהיות מקשט ומטהר מלא קומתו ופרטי אבריו וחושיו להשראת אלהות. וכיון שחטא ולא השרה קדושה עליונה על פרטי אבריו, ממילא לא יכול לגלות ולפרסם אלהותו יתברך על ידי קומת אדם הראשון שצפה בקדימת רצונו לגלות על ידי קומתו וכו'.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

ט

לשורשו הנעלה. וכפי מה שהאדם מרחיב והולך את יסוד המים על העפר ומתדבק בשורש בעצם עצמיותו, כך הוא מגיע לרום המדרגה לתקן מה שפגם אדם הראשון עד שיכול להיות 'מסוף העולם ועד סופו'. כי זוהי בעצם מדרגתו האמיתית שהוא ממלא במעשיו את כל העולם כולו.

שמואל הנביא השיג מדרגה עליונה שהמשיך הכיור למוזבח אף במוצב של 'שוכב' ולכן נקרא כהן

וזאת הוא שמצינו בשמואל הנביא שנאמר עליו (שמואל א' ג ג)

— ככתוב (שמות כ כא) 'מזבח אדמה תעשה לי'. הרוח — כנאמר (במדבר כח ב) 'ריח ניחוח תשמרו להקריב לי במועדו'.³ חוץ מן המים שהיה מקומו 'בין אוהל מועד ובין המזבח' (שמות לב יח). וכיון שקומתו של אדם הראשון הושווה לגודל חצר המשכן — מאה אמה, התחדש דרך עבודה שצריכים לגרום למי הכיור — מי הקודש להמשיך ולקדש עד המזבח ששם נמצא יסודו העכור של האדם יסוד העפר⁴, ובכך מתקנים את חטאו של אדם הראשון שממשיכים את המים — רוח הטהרה, אל יסוד העפר לחברו

יב. דומה לזה כתב בספר 'מגלה עמוקות' (פרשת תרומה) ואלו דבריו: בענין המשכן נשתלמו ד' יסודין קדמאין למן היום שברא אלהים את האדם בד' יסודות וכו', משבא נחש והטיל בה זוהמא 'באות נפשה שאפה רוח' (ע"פ ירמיה ב כד) וטמאה רוחו, וכשלקחה מן הפרי טמא גופו ונטמאו כל ד' יסודותיו, בזה גרמה מיתה לכל ד' יסודות. במשכן צוה הקב"ה לכפר על ד' יסודות, לטהר יסוד העפר — 'מזבח האדמה תעשה לי' (שמות כ כא). לטהר מים — 'כיור לרחצה' (שם ל יח). לטהר אש — 'אש תמיד תוקד על המזבח' (ויקרא ו ו). לטהר יסוד הרוח — 'ריח ניחוח לה' (שם א ט). זה שכתוב (שמות כה ט) 'ככל אשר אני מרא"ה או"תך', רצונו לומר, ד' יסודות שלך כן הוא תבנית המשכן 'לכל כליו וכן תעשו' המצוה בד' יסודות. 'ועשו לי מקדש' (שם כה ח) שיהיה כלול מארבעתן. רצונו לומר יעשו לי בעצמן מקדש באיבריהם ובד' יסודותם, 'ושכנתי בתוכם' דייקא, כי ד' יסודות הן הן ד' אתונן קדישין, מים י', אש ה', רוח ו', עפר ה'. וכשהם עושים תורה ומצות ביראה ובאהבה, הרי נשלם שמה קדישא והקב"ה שוכן בתוכן ממש.

יג. מקורו מ'צרור המור' (פרשת כי תשא) שכתב: ולפי שלזה צריך רחיצה וטהרה כאומר (ישעיה א טז) 'רחצו הזכו' וגו'. צוה מיד 'ועשית כיור נחושת לרחצה ונתת שמה מים' (שמות ל יח) לטהר הטומאה. וזהו 'ורחצו אהרן ובניו ממנו ובבואם אל אוהל מועד' (שם פסוק יט), כי כל הרוצה להתדבק בהשי"ת וליכנס למחנה שכינה, צריך להסיר תחלה ממנו דעות זרות שהם מטמאים הגוף והנפש. ולכן צוה 'רחצו מים ולא ימותו', וכל זאת ההכנה צריכה להיכנס לעולם העליון, וזהו 'או בגשתם אל המזבח' וכו'.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

י

לכן אמרו (וזהו הקדוש ח"ב קמח. טו) על שמואל הנביא שהיה כהן, ותמה ה'יעב"ץ' (ניצוצי יעב"ץ שם) הרי שמואל הנביא היה לוי, וכיצד ומדוע אמרו עליו שהיה כהן משרת. אלא כי שמואל הנביא בעבודה רבה שלו עשה 'עובדא דאהרן' כמעשה הכהנים הגדולים, שדבק בשורש והצליח לתקן שיסוד המים ימשך על יסוד העפר, ולכן נאה לכנותו בשם 'כהן' כפעולה שעשה^{טו}.

ובל יציר נוצר - שהוא חלק מנשמת אדם הראשון הכוללת, יכול

ושמואל שוכב בהיכל ה', שאף ששכיבה היא דרגה הנמוכה שבאדם ששוכב ככהמה שראשו ורגליו שווים, מכל מקום שמואל הנביא במעלתו הרמה השיג להיות 'שוכב בהיכל ה'', שיכל לשכב, ושראשו שעל ידה הוא דומה למלאכי השרת שיש בהם דעת (חגיגה טז), ומנגד רגליו היא הפחיתות שבו, יהיו שווים להיות 'היכל ה''^{יד}. שידע למלא כל חלל המשכן אותם המאה אמה, מתוך שהיה דבוק בשורש והמשיך את המים על העפר, ולא רק את חלל המאה אמה של המשכן אלא מסוף העולם ועד סופו.

יד. כתב הרמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות מאמר חקור דין ח"א פכ"ד): 'ושמואל שוכב', פירוש, מתלמד בהפשט ההרגשות 'בהיכל ה' הידוע לאספקלריא שאינה מאירה - אילנא דמותא, שהיה מכין עצמו לנבואה ודומיהם.

טו. על מעלתו של שמואל הנביא שהיה ככהן, יש להביא דברי הרמב"ם (הל' כלי מקדש פ"י ה"ג) האומר, שלכך היה שמואל הנביא לבוש בחגור, כי היה שווה למעלת הכהונה. וזה לשונו: זה שאתה מוצא בדבר נביאים שהכהנים היו חוגרים אפוד בד, לא היו כהנים גדולים שאין האפוד של כהן גדול אפוד בד, ואף הלויים היו חוגרין אותו, שהרי שמואל הנביא לוי היה ונאמר בו (שמואל א' ב יח) 'נער חגור אפוד בד', אלא אפוד זה היו חוגרין אותו בני הנביאים ומי שהוא ראוי שתשרה עליו רוח הקודש, להודיע כי הגיע זה למעלת כהן גדול שמדבר על פי האפוד והחושן ברוח הקודש.

וב'מגלה עמוקות' (פרשת ואתחנן אופן לג) כתב האי לישנא: ומה שכתוב (שמות ד יד) 'הלא אהרן אחיך הלוי' רמז לו רזא עילאה, שאהרן יתגלגל אחר כך ויהיה לוי והוא שמואל. וזה היה טעות קרח שראה שמואל יוצא ממנו שהוא אהרן ממש. וזה שכתוב (במדבר טז יד) 'העיני האנשים ההם תנקר', שדרשו רז"ל (תנחומא פרשת קרח ה) עינו הטעתו שראה שמואל יוצא ממנו שהוא ממש אהרן.

וב'בשל"ה הקדוש' (פרשת תולדות נר מצוה אות ד): ושמואל הנביא שהיה לוי, הוא מנשמת אהרן. ועיין עוד 'מדבר קדמות' (מערכת שי"ן אות ו) מה שחידש על פי זה.

טז. וכן מצינו גם בארון הברית - שהיה הכלי שרת היחיד שהיה שוכב, לרמז על התפשטות כח הקדושה ברוחב העולם מסוף העולם ועד סופו. והיא היא שאמרו

יא כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

זו לא היתה בהירה ונהירה דיו לברואים. אכן, לעתיד לבוא שכל הבחינות והמדרגות הנמוכות והעליונות יתבטלו מול קדושת אור אין סוף ברוך הוא שיהיה בעת ההיא, יודע לכל שגם שני מדרגות שאינם שווים מצד עצמם יהיו תמים יחדיו, כי הגם שמצד עצם מדרגתם ומצבם הם שונים לגמרי זה מזה, כיון שהכל הולך אל כיוון אחד לייחד שמו יתברך בתחתונים ולהשיב את עצמם ואת כל העולם כולו לשורשם הנעלה, אזי אף שנראה כאילו מצד מדרגתם אחד הוא למעלה מעל חברו, אין זה כך, ושניהם נכללים ומיוחדים באורו יתברך המאיר בעליונים ובתחתונים כאחד.

כיון שיוברר לעתיד לבוא שהשורש אחד, לכן יש לגוף תקומה בתחיית המתים

גם ירווח לנו, שלכן הגאולה העתידה יש בה תחיית המתים מה שלא היה בשום גאולה עד הנה, כי באמת בשורש אין חילוק בין הנשמה והגוף, ושניהם באים מאור אין סוף ברוך הוא, אלא שהנשמה קרובה יותר לשורשה והגוף הוא רחוק משורשו, וכשיש הסתרת האור, נדמה כאילו הגוף הוא דבר רחוק מאור האלקי.

וצריך להגיע להימשך אחר השורש - מקום המזבח אף בזמן הזה, כי דוד המלך קידש ריצפת בית המקדש לתמידות (שבועות יד., זבחים כד.) ואין לדבר שבקדושה הפסק. רק שצריך להאמין בכוחו ושלא לייאש עצמו לומר אחר שדרך העבודה שלי קשה עד מאד, מהיכי תיתי שיש בי חלק ונחלה בחלק המרומם הזה, ואפשר רק לחברי שיש לו דרך קלה משלי יש לו שייכות להשי"ת ועבודתו. אלא ידע נאמנה את רום ערכו ודביקותו בשורש עליון שממלא את העולם כולו כאדם הראשון קודם חטאו, וההסתר שיש לו הוא רק מחמת גופו המעלים ומסתיר את גדלותו האמיתית וגדלות עבודתו המיוחדת לו, וממילא גם לא יבוא לשום קנאה על חברו.

בראשית הבריאה לא נודע שכולם שורש אחד ודבר זה יודע לעתיד

עתה נשוב אל הראשונות לפרש ביסוד זה מה שפתחנו בו ועוד עניינים רמים המיושבים בזה כפתור ופרח. כשברא השי"ת עולמו, נבראו כל היצורים על דרך שאמרנו שהשינוי במעשה השליחות אינו מעיד על פירוד חלילה, שכיון שהכל מולכים למקום אחד, אין נפקא מיניה לאחד במה שחברו גדול ממנו. אלא שדיעה

(יזמא כא.) 'מקום ארון אינו מן המדה', ששורש הארון גבוה כל כך ומתפשט על כל המקומות, יותר מכל הכלים שהיו שם.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

שבה מצא הנביא בשורה טובה לישראל לנחמם על העתידות לנו. אלא שהיסוד האמור טמון כאן, שהרי כל הטעם שהזאב טורף את הכבש והארי דורס את הבקר, הוא לפי שאין השתוות ביניהם, שחושב את עצמו גדול מחברו מכח היותו גיבור ורב כח, אבל כשיתגלה בעולם ש'א-ל אדון על כל המעשים', שוב כבר לא יהיה מי שיתגאה על השני, כי כל אחד ישמח בטוב הצפון בחברו, מחמת שמשאלתם שווה, ואז יוכלו לדור יחד זאב עם כבש, נמר עם גדי כי יהיה שלום בעולם¹.

מעלת 'כתר אחד' גם כשהלבנה מקבל מאור השמש

ובל זה הוא עומק הכוונה במאמר הקב"ה ללבנה 'לכי ומעטי עצמך', כי הלבנה באומרה 'אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד' – סברה, שיש לה כח עצמי ללא תלות בשמש, ורק משום זה היא נקראת 'כתר', ועלה על דעתה שאם היה כוחה בא מכח השמש [כפי שהוא

אבל לעתיד לבוא שהזיווג למעלה יהיה בשלימות, ההיגו, שאור העליון יתיחד עם כל הבריאה ויתגלה גם למטה באופן שיקיף כל המדרגות כאחד, וכל ברואי עולם יכירו וידעו שאפס זולתו, יתגלה לעין כל, שהבריאה כולה מהמדרגה היותר עליונה עד הנמוכה ביותר כלולים באורו יתברך, ואין חילוק בין הגוף לנשמה ושניהם אינם נסתרים ונפרדים מאורו יתברך, ולכן תתייחד הנשמה יחד עם הגוף ויאירו כאחת כאור הנשמה.

הבטחת הנביא 'וגר זאב עם כבש'

ובזה פירשנו מה שניבא הנביא ישעיה (יא ה) על ימות המשיח 'ויצא חוטר מגזע ישי וגו' וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבץ ועגל וכפיר ומריא יחדו ונער קטן נהג בם ופרה ודב תרעינה יחדו ירבצו ילדיהן ואריה כבקר יאכל תבן וגו'. דקשה לפרשו על פי פשוטו, הלזאת יחלנו במרוצת גלותנו שהכבש יוכל למצוא מנוח לנפשו ולדור עם זאב בכפיפה אחת,

יז. ואלו דברי הרמב"ם במורה נבוכים (ח"ג פרק יא): כי בידיעת האמת תסור השנאה והקטטה, ויבטל היזק בני אדם קצתם לקצתם, כבר יעד אותו ואמר 'וגר זאב עם כבש וגו' ופרה ודוב וגו' ושעשע יונק' וגו', ואחר כן נתן סבתו ואמר כי הסבה בהסתלק השנאות והקטטות וההתגברות, הוא ידיעת בני אדם בעת ההיא באמיתת ה', אמר 'לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים'. שכיון שידעו הכל דעת ה' ממילא כבר לא יהיה שנאה וקנאה אפילו בין בעלי החיים וידעו כי כולם יש להם רצון ותפקיד אחד ומלאה הארץ דעה את ה'.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד יג

שמיעטתי את הירח, שכביכול, החטא תלוי בו במה שלא הודיע לברואיו את מעלתם הגדולה וחיבורם בשורש, כי אם היה מבורר להם זאת, לא היו מתקנאים ומבקשים מה שיש לאחר.

ועל כן לעתיד בזמן הגילוי השלם יהיו שני מאורות גדולים כמו בראשית הבריאה^{יח}, וכמו שנאמר בפסוק (ישעיה ל כו, ראה עוד סנהדרין צא.) 'והיה אור הלבנה כאור החמה', כי כשיתגלה השורש וימלא כבוד ה' את כל הארץ, יהיה בהיר ונהיר לכל אחד את גודלו ומעלתו בדביקות בשורש עליון ששם כולם אחד, ולא יתקנא בשני^{יט} וישיגו מיד מדרגות עליונות

באמת כן], אזי אין לה שום מעלה וחישיבות. אבל באמת אנו יודעים שמראשית הבריאה הטביע השי"ת איפכא, שהלבנה מקבלת אור רק מן השמש, ולכן אמר לה הקב"ה 'לכי', שתלך ותתסתר מן השמש ותראה שכל ההארה שלה היא רק מקרני הוד השמש ואין לה אור בפני עצמה, ואף על פי כן אין בכך גריעותא ופחיתות מלהיקרא 'כתר' ולהיות מהמאורות הגדולים, שכיון ששניהם ממלאים תפקידים - הגם שמצד הפעולה פעולת הלבנה נראה פחותה - כיון שהשורש הוא אחד, מעלת שניהם שווה.

אמנם, אף על פי כן אמר הקב"ה 'הביאו כפרה עלי על

יח. וב'זוהר הקדוש' (ח"ג קעח): רבי יצחק אמר, זמין קודשא בריך הוא לאנהרא לסיהרא כנהורא דשמשא, ונהורא דשמשא יאה על חד שבע זמנין, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל כו) 'והיה אור הלבנה כאור החמה' וגו', וכתיב (שם ס כ) 'לא יבוא עוד שמשך וירחך לא יאסף', וכתיב (שם פסוק יט) 'לא יהיה לך עוד השמש' וגו'.

יט. כן הביא בספר הקדוש 'אוהב ישראל' (פרשת ויצא): וזהו שהקב"ה יעשה מחול וכו' (תענית לא.). היינו, שלעתיד לבוא יתנשאו כל העולמות וכל המידות, ולא יהא שום מיעוט בשום דבר, 'אור הלבנה כאור החמה' (ישעיה ל כו) ואז לא יהיה קנאה בשום דבר. כי השי"ת ישפיע אור צח ובהיר אשר ממנו יתנוצץ אור לכל העולמות בשוה, וכל הצדיקים ירגישו זה התענוג בשוה, כי לעתיד לבוא יתאחדו האותיות ריש דרגין הוא אל"ף עד סוף דרגין הוא תי"ו. ואז יהיה האור מופיע ומקיף את כל מכל צד בשוה.

ואילו בספר 'מאור ושמש' (ליקוטים) נמצא כתוב: כי הנה מטבע האדם שכל אחד מבקש להתגדל על חברו ושתהיה מעלתו עולה על מעלת חברו, וזהו דוגמת קטרוג הלבנה שאי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, ורצתה להתגדל יותר ועל ידי כן נתמעטה וכו'. אמנם לעתיד לבוא כשיזדככו ישראל ותבטל הקנאה ובקשת השררה 'ותמלא הארץ דעה את ה' (ישעיה יא ט) ויתבער היצר הרע מן העולם, אז יהיו הצדיקים בתכלית השלימות ואז גם כן תתמלא פגימת הלבנה ולא יהיה בה שום מיעוט.

כל דרכי העבודה מובילים לשורש אחד

העבודה שונים, וכל אחד ישיג לראות עד היכן מקומו גבוה.

ובאמת, זה אינו רק לעתיד אלא גם עתה, כי דבר רוחני אין לו הפסק פירוד וחסרון כמו שנאמר בשמן המשחה 'זה יהיה לי לדורותיכם'. כי כבר עתה מתעורר כח הכפרה שיהיה לעתיד וכפי שאומרים בתפלה 'ראשי חדשים לעמך נתת זמן כפרה לכל תולדתם', ויכולים לדבוק בשורש שהוא כח שלא פסק מאז ויתגלה בביאת המשיח, ושתהיה נגיעה לדעת עד כמה מעשיו של האדם מקיפים את כל הבריאה, ולכל אחד יש לו את תפקידו המיוחדת לו בכדי להביא את העולם לידי תיקונו השלם.

יעזור השי"ת שנזכה בזה החודש להתנוצצות שתהיה בגאולה העתידה, שנדע את יקרתנו ועבודתנו שאנו דבקים בשורש ה' אחד, ונעבוד אותו כל אחד כפי הדרך אשר חננו ה', ונראה במהרה בכתוב 'והיה אור הלבנה כאור החמה', אמן.

כפי ערך השורש ויתמיד בה בתמידיות בלי הפסק.

ראש חודש יהיה לעתיד זמן ראיית פנים בעזרה, שיבואו להתדבק בשורש

בדרבנו זו יבואר, מה שמצינו שלעתיד לבוא יעלו לירושלים בראש חודש במצות ראיית פנים בעזרה כבג' הרגלים, וכמאמר הכתוב (ישעיה סו כג) 'והיה מידי חודש בחדשו וכו' יבוא כל בשר להשתחוות לפני' (פסיקתא רבתי א). כי ראש חודש הוא זמן חידוש הלבנה, וממילא לעתיד כשיתחדש ענין דביקות בשורש ע"י ראיית מעלת הירח שתהיה שווה אז למאור הגדול השמש, יגיעו בני ישראל לבית המקדש מקום החיבור בין השמים והארץ - 'וזה שער השמים' (בראשית כח יז) לעורר על ידה חיבור אמיתי לשורש הבריאה, ויתגלה לעיני כולם כי בשורש כולם שווים ורק דרכי

כ. כמו שכתב בספר הקדוש 'מאור עיניים' (פרשת בראשית): בבחינת סוד מיעוט הירח עבור קטרוג הלבנה שנתמעטה הירח, ואנחנו בני ישראל מונין ללבנה ומשולים אליה כנודע, על כן בא המיעוט בכל ענייני האדם בכלל ובפרט, שהדעת צריך להיות מקודם בבחינת מיעוט, וגם סוד הגלות הוא גם כן סוד קטנות הדעת כנודע, ואחר כך בא החידוש והגדלות לכל ישראל, אף שכהיום אינו בתמידות שהוא בסוד מילוי וחסרון. ולעתיד בימי המשיח במהרה בימינו, יהיה אור הלבנה כאור החמה וכמו שאמר הכתוב (ישעיה ס כ) 'וירחך לא יאסף' כי אז יצאו כל המדרגות מן הקטנות, ועל כן יהיה הרחבת הדעת השלם בלי בחינת קטנות קודם כמו שאמר הכתוב (שם יא ט) 'ומלאה הארץ דעה את ה'" שיתרחב כל כך הדעת וההשגה וכו', ואז יהיה תמידית בלי הפסק ובלי העדר הדעת הגדול שנזכה אז.

היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם

אלו יעמדו על הברכה שנדבו סכום הגון להוצאת הגליונות

פרנס הגליון

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

**רבי אברהם משה
הלוי קלינגער הי"ו
שנדב כל ההוצאות**

של גליון אחד

להגל שמחת אייזיק בנו

הבה"ה הלל נ"ו בשעטומ"צ

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיוכה לרווחת לרוב ממנה
ונכלל יוצ"ח שיחי', ולחיים טובים ארוכים מתוך בריות נופא
ונטורא מעליא וכט"ם

פרנס השבוע

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

**רבי מאיר גאדינער הי"ו
להגל שמחת הולדת בתו בשעטומ"צ**

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיוכה לרווחת רב נחת ממנו
ונכלל יוצ"ח שיחי', ולחיים טובים ארוכים מתוך בריות נופא
ונטורא מעליא וכט"ם

פרנס הגליון

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

**רבי יו"ט ליפמאן
טעמפלער הי"ו
שנדב כל ההוצאות**

של גליון אחד

לעילוי נשמת המיו

הרה"ח ר' יצחק אייזיק

ב"ר יוסף דוד ז"ל

נלב"ע כ"ג שבט תשל"ג לפ"ק

תומך השבוע

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי צבי שטערן הי"ו

להגל שמחת נישואי נכדו בשעטומ"צ

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיוכו לנחת בית נאמן בישראל,
ולנחת לרוב סחם ונכלל יוצ"ח ולחיים טובים ארוכים ושלוים וכט"ם

תומך השבוע

נדבת ידידנו הרב החסיד המפואר

רבי יעקב מאיר רוט הי"ו

להגל שמחת נישואי בתו בשעטומ"צ

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיוכו לנחת בית נאמן בישראל,
ולנחת לרוב סחם ונכלל יוצ"ח ולחיים טובים ארוכים ושלוים וכט"ם

הרוצה להשתתף בהוצאת הגליונות נא להתקשר למס' 3245-661-347

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מיילי דמיטש